

forbindelse på, at staten overtager en række væsentlige opgaver på handicapområdet. Eller er det korrekt, at denne afgrænsning i virkeligheden afspejler, at staten er ufejlbarlig, og at det i øvrigt er ligegyldigt for regeringen, om de handicappede ikke får den tilstrækkelige service? Det vil jeg gerne have svar på, gerne senere, måske under udvalgsarbejdet.

Et centralt punkt er dertil, at det ikke i tilstrækkelig grad er gennemtænkt, om instituttet får personhenførbare oplysninger, og om disse mennesker skal give samtykke til, at deres sag bliver udsat for evaluering, uden at de aner noget om det. Er det korrekt, at instituttet har ret til at indhente alle data, herunder data, som kommunerne ikke er i besiddelse af? Det er H:S, der er bekymret.

Til slut: Det er et interessant sociologisk fænomen, at selv når der oprettes et evalueringsinstitut, kan regeringen ikke holde nallerne væk. Dette institut er en af statens mange muligheder for at kontrollere kommuner og regioner og det helt ned i detaljerne, selv om man gennem hele lovgivningen har forsøgt at styre alt.

Skulle en kommune være smart, den holder sig inden for lovgivningen, den bruger ikke for mange penge, så går den alligevel efter regeringens opfattelse den forkerte vej. Der er for meget fællesskab i kommunen og for lidt involvering af markedet, men så har indenrigsministeren evalueringsinstituttet, han sætter evalueringsinstituttet i gang, og så forhindrer vi, at der er kommuner, der taler for meget om fællesskab og ikke udliciterer og ikke involverer markedet. Er det den egentlige tankegang?

Den fg. formand (Elisabeth Arnold):

Tak til ordføreren. Den sidste ordfører i denne omgang er fru Line Barfod.

Line Barfod (EL):

Man kan jo undre sig over mange ting. Man kan også en gang imellem komme til at tænke på regeringens store korstog mod råd og nævn, hvor det efterhånden er blevet mere og mere tydeligt, at det kun var de råd og nævn, som var imod regeringen, der skulle nedlægges, for siden har vi set en veritabel byge af nye råd og nævn, som er udnævnt af regeringen og er deres smagsdommere.

I Enhedslisten har vi den opfattelse, at vi skal have et stærkt kommunalt selvstyre i Danmark. Vi synes, det er vigtigt, at vi kan få en mangfoldighed af forskellige løsninger, som tager ud-

gangspunkt i de lokale forhold og de lokale prioriteringer, kombineret med minimumsrettigheder for borgerne.

Vi synes f.eks., at der skulle være minimumsregler for børn i børnehaver, for hvad de skal have af plads og for de vilkår, de skal have. Men når de minimumsregler så er fastsat, så mener vi, at kommunerne skal have frie rammer til at fastsætte, hvad de prioriterer, hvad de vil prøve at lave forsøg med ud fra deres lokale forhold og for at prøve at sikre forskellige muligheder for at udvikle børnehaver.

Vi tror nemlig på, at stor lokal indflydelse i et demokrati giver udvikling og giver nogle nye muligheder. Desværre går regeringens kommunalreform den modsatte vej, for man ønsker mere centralisering og ensretning. Med forslaget her om evalueringsinstituttet får vi et smagsdommerinstitut, der skal måle og veje, hvad kommunerne foretager sig.

Det er blevet sagt klart allerede under debatten, at det er ministerens institut, at det er ministeren, der udpeger og godkender ledelse og program, og instituttet handler i høj grad på vegne af ministeren.

Der skal laves en masse tabeller, tal, måles og vejes, og så kan man spørge: Er det alting, der kan måles og vejes? Hvordan måler man, om hjemmehjælperen har overskud til at snakke med den ældre om den ældres dagligdag? Hvordan måler man, om læreren er engageret? Der er masser af ting, som det er svært at se at man kan gøre op i tal og tabeller. Hvis man vil se på det, der virkelig har betydning for borgerne, engagement, overskud osv., er det altså svært at se, hvad det egentlig er, ministeren gerne vil bruge sit institut til.

Det er derfor svært ikke at nå frem til, at det, ministeren egentlig skal bruge sit nye institut til, er at lave nogle værktøjer eller standarder. Selv om det efter høringsfasen er taget ud, at instituttet skal lave obligatoriske standarder, er det svært at se, at det alligevel ikke er et forarbejde til nogle standarder, som man kan ensrette.

Derfor kunne jeg da godt tænke mig at spørge ministeren: Hvis nu evalueringsinstituttet når frem til, at en kommune har brugt mange penge på folkeskolen, fordi det har været en lokal prioritering, vil den kommune så stå til at få ros eller ris af instituttet? En anden kommune har valgt, at den selv vil stå for at vedligeholde vejene, det vil den bruge de kommunalt ansatte til, vil den så få at vide af instituttet, at her ligger der en mulighed for en udliciteringsgevinst?